

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 553/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 2 a 5 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 76/2009, postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pp 7/2010 a jeho uznesením z 30. júla 2010, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 41/2010 a jeho uznesením z 29. septembra 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 36/2012 a jeho uznesením zo 4. júla 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2012 doručená sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 2 a 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 76/2009 a postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pp 7/2010 a jeho uznesením z 30. júla 2010, postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 41/2010 a jeho uznesením z 29. septembra 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 36/2012 a jeho uznesením zo 4. júla 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti ku skutkovému stavu predovšetkým uvádza:

„Matka sťažovateľa požiadala OS Trenčín o podmienčne prepustenie sťažovateľa z VTOS z ÚVTOS... Následne bol sťažovateľ počas prebiehajúceho neprávoplatne neskončeného konania č. 1 Pp 76/09 na OS Trenčín premiestnený do ÚVTOS... OS Trenčín postúpil vec nezákonne OS Levice hoci už sám vo veci rozhodol. Postúpenú vec OS Levice akceptoval a tiež meritórne vo veci dňa 30. 7. 2010 rozhodol uznesením č. 2 Pp 7/10, pričom návrh nezákonne a protiústavne potvrdil Krajský súd Nitra dňa 29. 9. 10 č. 1 Tos 41/10-67 vo svojom uznesení. Proti týmto rozhodnutiam bolo podané dovolanie, ktoré NS SR odmietol ako procesne neprípustné.

Protiústavnosť napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu SR, č. 1 Tdo 36/2012 zo dňa 4. 7. 2012 namietam len z dôvodu protiústavnej aplikácie § 368 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 567j ods. 2 Tr. por. odporujúcej ústavnému zákazu (pravej) priamej retroaktivity... pretože v čase vzniku (vydania) 2. stupňového rozhodnutia Krajského súdu Nitra

č. 1 Tos 41/10-67 z 29. 9. 10 aplikované ustanovenia neexistovali a dovolanie by do 1. 9. 2011 nepochybne procesne prípustné bolo, ibaže legislatívnym zásahom došlo k zmareniu

základného práva na súd (dovolací súd) a prístup k nemu už počas plynutia trojročnej subjektívnej lehoty procesnej prípustnosti dovolania. Nerešpektovaním princípu právneho štátu a porušením ústavného zákazu pravej negatívnej retroaktivity došlo zo strany Najvyššieho súdu SR k porušeniu namietaných v petite špecifikovaných základných práv v neprospech sťažovateľa, čo sa premietlo v právoplatnom protiústavnom odmietnutí spravodlivosti (denegatio iustitiae) vo forme vecne nesprávneho a nespravodlivého procesného rozhodnutia o odmietnutí (nie zamietnutí) inak plne dôvodného dovolania sťažovateľa.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod č. 1 Tdo 36/2012 svojím postupom a protiústavným právoplatným uznesením č. 1 Tdo 36/2012 zo dňa 4. 7. 2012, Krajský súd Nitra v konaní vedenom pod č. 1 Tos 41/2010 svojím postupom a právoplatným protiústavným uznesením č. 1 Tos 41/2010-67 zo dňa 29. 9. 2010 v spojení s postupom a uznesením Okresného súdu Levice č. 2 Pp 7/2010 zo dňa 30. 7. 2010, ako aj Okresný súd Trenčín v konaní vedenom pod č. 1 Pp 76/09 svojím postupom porušili sťažovateľove základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde (právo na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie (proces) podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, 2, čl. 7 ods. 2, čl. 154c ods. 1 Ústavy, v spojení s porušením práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právom na obhajcu podľa čl. 50 ods. 3, čl. 47 ods. 2, 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b), c) Dohovoru.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 1 Tdo 36/2012 zo dňa 4. 7. 2012, uznesenie Krajského súdu Nitra č. 1 Tos 41/2010-67 zo dňa 29. 9. 2010 v spojení s uznesením Okresného súdu Levice č. 2 Pp 7/2010 zo dňa 30. 7. 2010 sa v celom rozsahu zrušujú a veci sa vracajú späť na ďalšie (nové) konanie lege artis.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie ako nemajetková a morálna ujma vo výške 10 000,- Eur, ktoré sa solidárne zaväzujú zaplatiť porušovatelia v 1. až 4. rade k rukám sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti (doručenia) tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada všetkých prípadných trov konania.“

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru, ako aj k porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 2 a 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 76/2009

K porušeniu základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, ako aj označených článkov ústavy malo podľa sťažovateľa dôjsť postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 76/2009, ktorým tento *„postúpil vec nezákonne OS Levice, hoci už sám vo veci rozhodol“*.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že o návrhu matky sťažovateľa doručenom Okresnému súdu Trenčín 1. júla 2009, ktorým sa domáhala jeho podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, rozhodol tento súd uznesením č. k. 1 Pp 76/2009-12 zo 6. októbra 2009 tak, že návrh zamietol. O sťažnosti sťažovateľa proti tomuto uzneseniu Okresného súdu Trenčín rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 23 Tos 58/2009 z 8. decembra 2009 tak, že ho zrušil a vec vrátil na opätovné rozhodnutie Okresnému súdu Trenčín. Vzhľadom na skutočnosť, že 8. decembra 2009 bol sťažovateľ premiestnený z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody... do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody..., Okresný súd Trenčín postúpil prípisom z 27. februára 2010 okresnému súdu vec vzťahujúcu sa na konanie pôvodne vedené Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 1 Pp 76/2009 (ide o vec vedenú okresným súdom pod sp. zn. 2 Pp 7/2010, pozn.). Okresný súd následne uznesením sp. zn. 2 Pp 7/2010 z 30. júla 2010 podľa § 66 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Trestného zákona zamietol návrh matky sťažovateľa, ktorým sa domáhala podmieneného prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody.

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 12 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“). Vzhľadom na to môže ústavný súd v konaní o sťažnosti poskytnúť ochranu konkrétnemu základnému právu alebo slobode, ktorých porušenie je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred (všeobecnými) súdmi Slovenskej republiky.

V posudzovanom prípade bol sťažovateľ oprávnený domáhať sa odstránenia namietanej vady konania (ním tvrdeného nezákonného postúpenia veci okresnému súdu, pozn.), ktorá mohla spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 Pp 7/2010 z 30. júla 2010, podaním sťažnosti (§ 417 ods. 3 Trestného poriadku), o ktorej by bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť nadriadený súd. Právomoc nadriadeného súdu rozhodnúť o takejto sťažnosti vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru, ako aj k porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 2 a 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pp 7/2010 a jeho uznesením z 30. júla 2010

Ako už bolo uvedené v časti II.1 tohto uznesenia, sťažovateľ bol oprávnený namietať postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pp 7/2010 a jeho uznesenie z 30. júla 2010 prostredníctvom sťažnosti, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť nadriadený súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru, ako aj k porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 2 a 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 41/2010 a jeho uznesením z 29. septembra 2010

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd zohľadňoval aj svoju judikatúru, podľa ktorej v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú v zásade až po rozhodnutí o dovolaní (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09). V takýchto prípadoch sa lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní považuje za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti posudzovanej veci zjavne vylučujú (m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010). K okolnostiam, ktoré zjavne vylučujú aplikáciu uvedeného právneho názoru, patria predovšetkým také, pri ktorých sťažovateľ v zmysle platnej právnej úpravy nedisponuje oprávnením podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorým podľa jeho tvrdenia mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, t. j. ak je dovolanie v konkrétnom prípade neprípustné. V takýchto prípadoch lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začne plynúť odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktoré predchádzalo podaniu neprípustného dovolania.

V posudzovanom prípade sťažovateľ síce podal dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ale najvyšší súd ho uznesením sp. zn. 1 Tdo 36/2012 zo 4. júla 2012 odmietol ako neprípustné na základe ústavne konformnej argumentácie, s ktorou sa ústavný súd stotožňuje (pozri časť II.4 tohto uznesenia). Z uvedeného dôvodu bolo potrebné

za deň, od ktorého začala plynúť lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, považovať deň nadobudnutia jeho právoplatnosti.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Tos 41/2010 z 29. septembra 2010, ktorým tento zamietol sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, nadobudlo právoplatnosť v ten istý deň (29. septembra 2010, pozn.), pričom sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 19. októbra 2012, teda zjavne po uplynutí kogentnej dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene v súlade s § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

II.4 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru, ako aj k porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 2 a 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 36/2012 a jeho uznesením zo 4. júla 2012

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Základom argumentácie sťažovateľa je tvrdenie, že najvyšší súd v napadnutom konaní postupoval nesprávne, keď dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 Tos 41/2010 z 29. septembra 2010 odmietol podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku ako neprípustné na základe „*protiústavnej aplikácie § 368 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 567j ods. 2 Tr. por. odporujúcej ústavnému zákazu (pravej) priamej retroaktivity... pretože v čase vzniku (vydania) 2. stupňového rozhodnutia Krajského súdu Nitra č. 1 Tos 41/10-67 z 29. 9. 10 aplikované ustanovenia neexistovali a dovolanie by do 1. 9. 2011 nepochybne procesne prípustné bolo...“.*

V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd predovšetkým uviedol:

„Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

V zmysle § 368 ods. 2 Tr. por. sa právoplatným rozhodnutím rozumie:

- a) rozsudok a trestný rozkaz,*
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,*
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,*
- d) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania,*
- e) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,*
- f) uznesenie o schválení zmieru a zastavení trestného stíhania,*
- g) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok oddaný proti rozhodnutiu podľa písmen a/ až g/, alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.*

V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Nitre, ktorým súd rozhodol o sťažnosti obvineného J. Š. proti zamietnutiu návrhu matky obvineného o jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Proti takémuto druhu rozhodnutia však dovolanie v zmysle ust. § 368 ods. 2 Tr. por. nie je

prípustné. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. f/ Tr. por. dovolanie obvineného J. Š., ako neprípustné, na verejnom zasadnutí bez preskúmania veci odmietol.“

Znenie najvyšším súdom citovaných ustanovení § 368 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku, ktoré pripúšťajú dovolanie len v ustanovených prípadoch, bolo do Trestného poriadku zavedené zákonom č. 262/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „novela“), s účinnosťou od 1. septembra 2011.

Podľa § 368 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku platného a účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená (ods.1) a dovolanie nemá odkladný účinok (ods. 2).

Podľa § 576j ods. 2 Trestného poriadku (tento sa stal súčasťou Trestného poriadku na základe tej istej novely a predstavuje intertemporálnu normu upravujúcu režim prechodného spolupôsobenia skoršieho a neskoršieho práva, pozn.) súdne konanie, okrem konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch, začaté pred 1. septembrom 2011 sa dokončí podľa doterajších predpisov; to neplatí, ak súd vrátil vec prokurátorovi alebo ak prokurátor vzal obžalobu späť po 1. septembri 2011.

Sťažovateľ v nadväznosti na § 576j ods. 2 Trestného poriadku zastáva názor, že najvyšší súd mal v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 36/2012 použiť ustanovenia Trestného poriadku (§ 368 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku) účinné do 31. augusta 2011, pričom aplikáciu týchto ustanovení spája s dňom vydania napadnutého uznesenia krajského súdu (uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Tos 41/2010 z 29. septembra 2010). S týmto názorom sťažovateľa sa ústavný súd nemôže stotožniť. Z textu § 576j ods. 2 Trestného poriadku totiž zjavne vyplýva, že použitie ustanovení Trestného poriadku účinných do 31. augusta 2011 prichádza do úvahy pri súdnych konaniach začatých pred 1. septembrom 2011, avšak s výnimkou konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch, ku ktorým patrí aj konanie o dovolaní, o ktoré v danom prípade ide.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu bolo prostredníctvom právneho zástupcu sťažovateľa podané najvyššiemu súdu prostredníctvom okresného súdu 30. mája 2012, teda po 1. septembri 2011. Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd postupoval správne, keď v napadnutom konaní pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa z 30. mája 2012 aplikoval ustanovenia § 368 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku platného a účinného v čase konania o dovolaní (§ 368 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku platného a účinného od 1. septembra 2011). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením zo 4. júla 2012 a obsahom sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, ako aj ďalších článkov ústavy, k porušeniu ktorých malo dôjsť, neexistuje taká príčinná súvislosť, ktoré by signalizovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012